

Arrest

nr. 231 014 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Dajt, gelegen in de regio Tirana (Albanië) en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. U woonde in Albanië samen met uw moeder, broers en zussen en werkte in Tirana bij een bloemist. U bent homoseksueel en hield dit verborgen voor uw familie. Op 14-jarige leeftijd begon u een relatie met A.H. (...), die vier tot zes jaar ouder was dan u en bij zijn familie in de wijk 21 december van Tirana woonde. Deze relatie zou uiteindelijk blijven duren tot de dag van uw vertrek uit Albanië. Jullie ontmoetten elkaar dagelijks en u kwam ook bij hem thuis. U weet niet of zijn ouders op de hoogte waren van jullie relatie, maar zij maakten er alvast geen probleem van dat hun zoon homoseksueel was. Doordat jullie vaak met elkaar optrokken in het openbaar, u niet altijd een geheim maakte van jullie relatie of uw seksuele geaardheid – het gebeurde dat u hem omhelsde en u

nam ook jaarlijks deel aan de Tirana Pride – begon zich in uw omgeving het gerucht te verspreiden dat u homoseksueel was. Op af en toe een opmerking hierover na, kende u hierdoor geen problemen. Uw familie sprak u hierover ook niet aan. Ergens in 2015 – vermoedelijk in de maand april of mei 2015 – werden u en A. (...) evenwel bij u thuis door uw moeder betrappt terwijl jullie seks hadden. Terwijl uw vriend erin slaagde uw woning te ontvluchten, begon uw moeder u te slaan met een hamer. Ze belde tevens naar uw broers om hen hierover in te lichten. U maakte van dit telefoontje gebruik om het raam te openen en uw woning te ontvluchten. Zwaar bebloed en verwond sliep u de volgende drie dagen in een bos in de omgeving. Nog diezelfde dag ging u langs bij uw werkgever om uw loon te vragen. Twee dagen later ging u bij het politiekantoor van uw gemeente aangifte doen van deze geweldpleging door uw moeder. Er werd evenwel met u gelachen door de aanwezige agenten en dit omwille van uw homoseksualiteit. Ze lieten ook verstaan dat u dit probleem zelf met uw moeder diende op te lossen en de politie daar niks mee te maken had. De volgende dag begaf u zich naar Durrës en de vierde dag volgend op dit incident in uw woning verliet u Albanië. U reisde via Italië en Oostenrijk naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Na een weigeringsbeslissing in dit verzoek verliet u na 3 à 4 maanden Duitsland en begaf zich naar Nederland. U diende ook daar een verzoek om internationale bescherming in maar kreeg er te horen dat in het kader van de Dublinverordening Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. Aangezien u vreesde vanuit Nederland eerst naar Duitsland en vervolgens Albanië te worden teruggestuurd, verliet u na 8 maanden op eigen initiatief Nederland en kwam naar België. Op 19 juli 2016 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 september 2016 werd hierin door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van afstand van asielaanvraag (technische weigering DVZ) genomen. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 26 april 2019 in België een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U gaf hierbij te kennen sinds uw eerste verzoek België niet verlaten te hebben. Tevens gaf u aan in 2016 uw eerste verzoek in België te hebben stopgezet omwille van uw vrees door België ook naar Duitsland te worden teruggestuurd en vervolgens van daaruit naar Albanië. U was tevens toen de hoop kwijtgeraakt dat u (verblijfs)documenten zou krijgen. Uw meervoudig verzoek is mede ingegeven door uw moeilijke situatie in België, waar u af en toen her en der bij mensen onderdak vindt maar verder ook op straat leeft, en door uw onmogelijkheid om naar Albanië terug te keren. U vreest immers bij terugkeer door uw moeder en/of broers gedood te zullen worden. Het zijn immers zeer religieuze mensen die zich kanten tegen uw seksuele geaardheid. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u weliswaar direct na uw aankomst in België, op 19 juli 2016 in België een verzoek om internationale bescherming indiende maar dit verzoek uit eigen initiatief stopzette omdat u de hoop was kwijtgeraakt ergens aan (verblijfs)documenten te komen en omdat u daarnaast vreesde als gevolg van de Dublinregeling eerst naar Duitsland en vervolgens vanuit Duitsland naar Albanië te zullen worden teruggestuurd (CGVS, p. 5). Dit vormde ook de reden waarom u eerder Nederland verlaten had na ook daar een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U had immers voor België en Nederland eerst in Duitsland een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het was nadat u daar een weigeringsbeslissing kreeg dat u zich achtereenvolgens naar Nederland en België begaf om ook hier een verzoek in te dienen. U gaf aan eerder aan in het kader van uw verzoek in Duitsland ook uw seksuele geaardheid te hebben ingeroepen (CGVS, p. 4 en 5). Dat u vervolgens na het stopzetten van uw eerste verzoek in België nog tot 26 april 2019 of meer dan twee jaar wachtte alvorens hier een tweede verzoek tot internationale bescherming in te dienen is des te opmerkelijker. Gevraagd waarom u tot nu wachtte om opnieuw een verzoek in te dienen, gaf u te kennen de voorbij twee à drie jaar weliswaar uw plan te hebben getrokken hier (u woonde her en der

alsook op straat), maar zo niet verder te kunnen leven in een vreemd land. Bovendien kan u niet terugkeren naar Albanië (CGVS, p. 5). Het feit dat u het harde leven dat u hier leidt beu bent, is allerminst een valabel argument voor het zolang wachten voor het indienen van een nieuwe verzoek om bescherming. Een dergelijk handelen – waarbij u in verschillende landen van de Europese Unie achtereenvolgens een verzoek indient, om uiteindelijk uw procedure hier in België stop te zetten en dan vervolgens meer dan twee jaar te wachten om hier in België een nieuw verzoek in te dienen - kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielpcedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en daarom zijn land te zijn ontvlucht kan verwacht worden dat hij of zij zo snel mogelijk de beschermingsmodaliteiten aangrijpt en hierbij ook de bij het begin de ganse procedure doorloopt. Bovenstaande vaststellingen zette uw algemene geloofwaardigheid dan ook op de helling.

Voorts dient te worden aangestipt dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw beweerde vertrekdatum uit Albanië en de duur van uw verblijf hierna in Duitsland en Nederland. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken Albanië op 8 september 2015 verlaten te hebben en na een doorreis via Italië en Oostenrijk achtereenvolgens acht maanden in Duitsland en ongeveer drie maanden in Nederland te hebben verbleven, alvorens hier in België op 19 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaring DVZ 1ste VZ, vraag 37). U situeerde uw vertrek uit Albanië in het kader van uw huidig verzoek evenwel rond april of mei 2015 en gaf ditmaal aan eerst drie à vier maanden in Duitsland en daarna acht maanden in Nederland te hebben verbleven (CGVS, p. 4, 5, 9 en 13). Het afleggen van dergelijke tegenstrijdige verklaringen zet uw algemene geloofwaardigheid op de helling. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. Geconfronteerd hiermee bleef u bij uw huidige verklaringen over de duur van uw verblijf in Duitsland en Nederland (CGVS, p. 4 en 5). Wat de datum van uw vertrek uit Albanië betreft, gaf u te kennen het zich niet meer exact te herinneren (CGVS, p. 13). Gelet op het belang van de gebeurtenissen voor uw persoon die kort daarna geleid hebben tot uw vertrek uit Albanië – uw seksuele geaardheid geraakte namelijk bekend voor uw familie wat leidde tot een definitieve breuk met hen en uw vlucht uit het land – komt deze uitleg weinig overtuigend over. Verwacht mag worden dat u deze voor u zeer belangrijke feiten en dus ook uw vertrek uit Albanië vier dagen later nog duidelijk in de tijd kan situeren.

Dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling staat blijkt overigens ook uit flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal betreffende het incident dat de direct aanleiding vormde voor uw vertrek uit Albanië. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat wanneer uw moeder u met uw vriend betrapte terwijl jullie in jouw ouderlijke woning seks hadden, zij uw broers opbelde en dat u toen door uw moeder en uw broers werd geslagen (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 15). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel heel duidelijk enkel door uw moeder geslagen te zijn en dit met een hamer. U gaf weliswaar aan dat ze uw broers belde maar stelde hierbij duidelijk dat zij niet aanwezig waren op het ogenblik dat u geslagen werd (CGVS, p. 6) Op geen enkel moment rept u in dit verband over enige geweldpleging door uw broers. Ook over het al dan niet inroepen van bescherming strookten uw opeenvolgende verklaringen niet. Zo gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken heel duidelijk te kennen dat u voor deze feiten niet naar de politie ging omdat u sowieso gediscrimineerd zou worden, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal net het tegenovergestelde zei (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 15). U verklaarde ditmaal de tweede dag na het incident bij het politiekantoor van uw gemeente (station nummer 4) te zijn langsgedaan en daar over uw problemen gesproken te hebben. U zou evenwel op geen hulp van de politie hebben kunnen rekenen, meer zelfs u zou daar door de aanwezige agent(en) zelfs uitgelachen zijn (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met beide tegenstrijdigheden haalde u vertaalproblemen aan op de Dienst Vreemdelingenzaken met de daar aanwezige tolk. Deze zou in beide gevallen fouten hebben gemaakt bij het vertalen van uw verklaringen (CGVS, p. 10 ev.). Deze uitleg overtuigt evenwel niet aangezien u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk werd gevraagd hoe uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen en u toen aangaf dat dit goed ging (CGVS, p. 2) . Op geen enkel ogenblik sprak u toen over enige problemen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot legde u ook nog een tegenstrijdige verklaringen af over het bezoek van uw familie aan de woning van uw vriend na dit incident. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal van derden vernomen te hebben dat uw moeder naar de woning van uw vriend ging om bij zijn familie haar beklag te doen over wat er gebeurd was. U gaf hierbij aan niet te weten of zij hierbij vergezeld werd door anderen zoals uw broers (CGVS, p. 6, 11 en 12). Op de Dienst

Vreemdelingenzaken luidde het evenwel dat uw moeder en uw broers hij zijn familie thuis langs gingen. Geconfronteerd hiermee, legde u de schuld voor deze tegenstrijdigheid andermaal bij de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 12).

Uw geloofwaardigheid dienaangaande wordt overigens nog verder ondermijnd door een aantal andere tekortkomingen in uw verklaringen in dit verband afgelegd. Zo is het vooreerst verwonderlijk dat u naliel voor uw verwondingen medische hulp te zoeken te zoeken (CGVS, p. 11). U stelde immers zwaargewond en volledig onder het bloed te hebben gezeten toen u uw woning ontvluchtte. Dit omdat u door uw moeder herhaaldelijk met een hamer was geslagen, waarbij ze onder meer uw hoofd raakte. U verwijst hierbij naar een litteken op uw voorhoofd (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u geen medische hulp zocht, gaf u te kennen dit niet gedaan te hebben omdat u dan zou gehospitaliseerd zijn geweest, terwijl het op dat ogenblik uw wens was zo snel mogelijk te vertrekken (CGVS, p. 11). Gezien de ernst van uw verwondingen kan deze uitleg op zijn minst als bevreemdend worden beschouwd. Dat u bovendien ook op geen enkel ogenblik hierna nog contact opnam met A. (...), stemt tevens tot nadenken. Ofschoon hij vier jaar uw vriend was geweest, liet u na nog hem te contacteren, al was het maar om hem in te lichten dat u in veilig was weggekomen en naar het buitenland zou/was vertrekken (CGVS, p. 11).

Gelet op bovenstaande bevindingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de gebeurtenis die zou geleid hebben tot uw vertrek uit Albanië. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw vrees bij terugkeer naar Albanië omwille van uw seksuele geaardheid door uw moeder en/of broers vermoord te zullen worden.

Daarnaast stelde u op straat regelmatig aangesproken te zijn op uw seksuele oriëntatie. Het bleef hier bij verwijzingen naar uw homoseksualiteit. Andere problemen kende u niet in verband met uw geaardheid. Deze problemen, ofschoon laakbaar, zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

In dit verband kan nog gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-persoonen. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatie wetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-persoonen in Albanië verdedigt. In 2013 stemde het Albanese Parlement twee wetten waarin strenge straffen bepaald worden voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie. In mei 2015 nam het Parlement een resolutie aan over de bescherming van de rechten en vrijheden van personen die tot de LGBTI-gemeenschap behoren, waarin onder meer opgeroepen wordt tot een nationaal actieplan, verdere wetswijzigingen, en andere maatregelen ter ondersteuning van de rechten van de LGBTI-gemeenschap. Een jaar later keurde het Albanese Parlement een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 goed. Homofobe uitspraken van (hooggeplaatste) politici werden in het verleden scherp veroordeeld door de burgermaatschappij en de regering.

Desalniettemin blijkt dat de Albanese maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-persoonen in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatie wetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Albanië. In Albanese scholen worden steeds meer voordrachten gegeven door LGBTI over hun geaardheid. Vertegenwoordigers van de Albanese LGBTI-gemeenschap krijgen in de pers steeds vaker een forum. Dat er een positieve evolutie binnen de Albanese gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals een jaarlijks diversiteitsfestival, een jaarlijkse Gay (P)ride, een fototentoonstelling, bewustwordingscampagnes in het kader van The International Day against Homophobia, Transphobia and Biphobia, party-avonden in Tirana e.d.m. Deze vinden actueel gewoonlijk plaats zonder (grootschalige) incidenten en de politie zorgt voor de bescherming van deelnemende activisten. Tevens werd in december 2014 in Tirana een eerste opvanghuis voor LGBTI-persoonen geopend en startte het gemeentebestuur van Tirana in 2018 met een campagne tegen pesterijen en voor bewustmaking in de openbare scholen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in de jaren voor uw vertrek uit Albanië zwaarwichtige problemen te wijten aan uw geaardheid zou hebben gehad.

Zelfs al zou het bij een terugkeer naar Albanië alsnog tot zwaarwichtige problemen zou komen omwille van uw seksuele oriëntatie, dan nog dient benadrukt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat

u voor eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uit dezelfde informatie blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Discriminatie kan worden aangeklaagd bij de Commissie voor Bescherming tegen Discriminatie.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn “BEROEP TOT NIETIGVERKLARING” in een eerste en enig middel op de:

“- Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Schending van artikel 1A, 2) van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève).

- Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- Schending van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet”.

Verzoeker wijst op artikel 1 van voormelde Verdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en betoogt:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkele twijfel heeft geuit omtrent de seksuele geaardheid van verzoeker. Dit wil zeggen dat de reden van afwijzing van het verzoek om internationale bescherming louter moet gezocht worden in de veronderstelling dat LGBTI-personen in Albanië een normaal leven kunnen lijden en dus niet onder de definitie van een vluchteling vallen volgens de Conventie van Genève.

Dat een rapport uit 2018 van de Albanese holebi-organisaties ‘Aleanca LGBT’, ‘Streha Center’ en ‘Pro LGBT’ echter een heel ander geluid laten horen (stuk 2 in bijlage, blz 10):

(...)

Dat er inderdaad, zoals beweerd in de bestreden beslissing, initiatieven worden genomen om LGBTI-personen te ondersteunen in Albanië, maar dat deze onvoldoende zijn om te garanderen dat hun rechten niet worden geschonden in de zin van de Conventie van Genève. De auteurs van bovenstaand rapport maken zelf deel uit van dergelijke initiatieven en ook zij beweren dat het ondanks de positieve inspanningen in Albanië nog steeds onveilig is voor LGBTI-personen. Zij verwijzen zelfs specifiek naar de Conventie van Genève en het gegeven dat de discriminaties en geweldplegingen die LGBTI-personen in Albanië moeten ondergaan, recht geven op asiel in het buitenland. Zo wordt gesproken over fysiek geweld tegen LGBTI-personen, zowel binnen als buiten de eigen familie, en ongebruikelijke vormen van bestraffing, enkel en alleen omwille van hun seksuele geaardheid. Ook wordt er heel duidelijk gesteld dat de politie in veel gevallen niet bereid is om dergelijke personen te helpen, zoals ook door verzoeker werd beweerd in zijn vraag om internationale bescherming.

Dat bovenstaand citaat tevens aanhaalt dat veel EU-landen maar al te gemakkelijk Albanië aanduiden als veilig land van herkomst, omdat dit land momenteel kandidaat-lid is van de EU. De Albanese LGBTI-organisaties beschouwen hun land dan weer absoluut niet als veilig voor personen met een niet-heteroseksuele geaardheid.

Dat het zeer recente rapport (april 2019) ‘Albania: Sexual orientation and gender identity’ van de Britse overheid (stuk 3 in bijlage, blz 6-7) LGBTI-personen in Albanië als een sociale groep beschouwd in de zin van de Conventie van Genève. Dit wil zeggen dat asielzoekers die tot deze sociale groep behoren effectief kans maken op de vluchtelingenstatus indien zij kunnen aantonen dat zij omwille van het behoren tot deze sociale groep riskeren vervolgd te worden.”

Verzoeker wijst vervolgens op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en betoogt:

“Dat verzoeker, wanneer de verwerende partij hem het recht op de vluchtelingenstatus ontzegt, op zijn minst wel recht zou hebben op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij valt immers onder punt b) van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Dat het Ierse ‘Refugee Documentation Centre’ op 12 maart 2019 (stuk 4 in bijlage) enkele rapporten aanhaalt die het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling voor homoseksuelen in Albanië bevestigen. Zo stellen de Verenigde Naties dat LGBTI-personen het risico lopen op psychische en fysieke belaging, zowel door hun eigen familie als door vreemden op publieke plaatsen. De krant ‘Tirana Times’ spreekt dan weer over een gebrek aan bescherming door zowel politie als gerecht, en wijdverspreid geweld tegen homo’s. Verder wordt er gezegd dat de Albanese LGBT-organisatie ‘Aleanca’ 45 gevallen van haatmisdrijven tegen LGBTI-personen vaststelde in 2018 waarbij geen enkel geval tot vervolging door de politie leidde.

Dat de verwerende partij, wanneer zij stelt dat verzoeker als homoseksueel voldoende beschermd wordt door de Albanese overheid, zowel artikel 48/3 als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.”

Verzoeker acht gelet op het voorgaande ook artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet geschonden. Verweerder onderzocht zijn verzoek volgens hem niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Verzoeker vervolgt:

“Dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing onvoldoende bewust is van de in Albanese maatschappij nog steeds aanwezige systematische discriminatie van LGBTI-personen, en hiermee punt a) van bovenstaand artikel schendt.

Dat het rapport van de Albanese holebi-organisaties ‘Aleanca LGBTT, Streha Center’ en Pro LGBT’, dat hierboven reeds werd aangehaald, verder toelicht hoezeer discriminatie van homoseksuelen in de Albanese samenleving verankerd zit (stuk 2 in bijlage, vanaf blz 30).

Dat het rapport allereerst aantoont dat ‘hatespeech’ ten opzichte van LGBTI-personen alom tegenwoordig is in de populairste Albanese online media. Het gaat hierbij om ‘hatespeech’ die uitgaat van de auteurs van de artikelen en niet om de commentaren van de lezers.

Dat ‘Aleanca LGBTI’ in oktober en november 2018 een online vragenlijst publiceerde met betrekking tot de fysieke aanvallen en discriminaties die LGBTI-personen in Albanië moeten ondergaan. In totaal namen 188 personen deel aan deze studie. De meeste personen die aan de studie deelnamen moesten beledigingen en vernederingen ondergaan, maar een significant deel van de deelnemers kreeg te maken met nog ergere vormen van discriminatie. Zo is er ook sprake van afpersing, fysiek geweld en seksuele aanranding.

Dat een artikel van Human Rights Watch perfect illustreert wat er misgaat in Albanië (stuk 5 in bijlage). Het gaat over STREHA, een noodopvangcentrum voor LGBTI-jongeren in Tirana.

Omwille van vrees voor brandstichting en verwoesting kent niemand het exacte adres van deze organisatie. Dit wil dus zeggen dat, ondanks de goede bedoelingen, dergelijke initiatieven niet veilig zijn voor de represailles van de bevolking die zich nog steeds uitermate conservatief opstelt met betrekking tot LGBTI-rechten.

Dat ook op de Albanese politie niet kan gerekend worden in de bescherming van LGBTI-rechten.

Zo valt te lezen in het hierboven reeds aangehaalde rapport ‘Albania: Sexual orientation and gender identity’ van de Britse overheid (stuk 3 in bijlage, blz 25):

(...)

Dat ook de lesbische activiste Xheni Karaj (mede-oprichtster van de organisatie ‘Aleanca LGBT’) slechte ervaringen heeft met de Albanese politie, zoals ook geïllustreerd in het Britse rapport dat hierboven werd aangehaald (blz 26-27):

(...)

Dat de verwerende partij, door geen rekening te houden met de anti-LGBT-mentaliteit van zowel politie als burgers in Albanië, punt a) van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat de verwerende partij tevens geen rekening houdt met alle door verzoekers afgelegde verklaringen en dat zij daardoor ook punt b) van bovenstaand artikel schendt.

Dat verzoeker een erg gedetailleerd verhaal kon vertellen met betrekking tot de dag waarop hij zijn huis moest ontvluchten omdat zijn moeder hem had betrapt op seks met zijn vriend A. (...). Zo valt te lezen in het gehoorverslag van het CGVS (stuk 6 in bijlage, blz 9-10):

(...)

Dat bovenstaande verklaring details bevat in verband met de gebeurtenissen die dag en dat verzoeker zich nog het specifieke politiekantoor kan herinneren waar hij naartoe gestapt is, is een duidelijke indicatie dat hij het verhaal van zijn moeder die hem met een hamer bewerkte niet verzonnen is. Verzoeker wordt in de bestreden beslissing echter volledig afgerekend op verschillen tussen zijn verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS.

Dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS duidelijk aangaf dat er op de DVZ bepaalde zaken waren misgelopen met de vertaling en dat zijn verklaringen op het CGVS de enige juiste waren. Bovendien heeft verzoeker ook een aanvaardbare verklaring gegeven voor de verschillen tussen de verklaringen op DVZ en CGVS. Hij zei namelijk dat zijn broers hem ‘zouden slaan’ en niet dat ze hem ‘geslagen hebben’. Dit zijn twee zinnen die in de vorm erg op elkaar lijken, maar in betekenis significant verschillen. Verzoekers gedetailleerde uitleg met betrekking tot deze fatale dag zouden hem het voordeel van de twijfel moeten hebben opgeleverd, te meer omdat de inleidende vragenlijst op de DVZ toch vooral de bedoeling heeft om het eigenlijke gehoor op het CGVS voor te bereiden.

In casu is dit niet gebeurd en hield de verwerende partij dus onvoldoende rekening met verzoekers verklaringen.”

2.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 2-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing, gelet op het bepaald in artikel 57/6/1, § 1, b) van de Vreemdelingenwet, met reden aangegeven, en wordt door verzoeker niet betwist:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

3.3. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1, § 2 en § 3 van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan en het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen ten aanzien van een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Te dezen blijkt dat verzoekers houding in Europa gedurende de voorbije jaren onverenigbaar is met zijn zelfverklaarde, aan zijn geaardheid gelinkte problemen en nood aan internationale bescherming. Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u weliswaar direct na uw aankomst in België, op 19 juli 2016 in België een verzoek om internationale bescherming indiende maar dit verzoek uit eigen initiatief stopzette omdat u de hoop was kwijtgeraakt ergens aan (verblijfs)documenten te komen en omdat u daarnaast vreesde als gevolg van de Dublinregeling eerst naar Duitsland en vervolgens vanuit Duitsland naar Albanië te zullen worden teruggestuurd (CGVS, p. 5). Dit vormde ook de reden waarom u eerder Nederland verlaten had na ook daar een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U had immers voor België en Nederland eerst in Duitsland een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het was nadat u daar een weigeringsbeslissing kreeg dat u zich achtereenvolgens naar Nederland en België begaf om ook hier een verzoek in te dienen. U gaf aan eerder aan in het kader van uw verzoek in Duitsland ook uw seksuele geaardheid te hebben ingeroepen (CGVS, p. 4 en 5). Dat u vervolgens na het stopzetten van uw eerste verzoek in België nog tot 26 april 2019 of meer dan twee jaar wachtte alvorens hier een tweede verzoek tot internationale bescherming in te dienen is des te opmerkelijker. Gevraagd waarom u tot nu wachtte om opnieuw een verzoek in te dienen, gaf u te kennen de voorbij twee à drie jaar weliswaar uw plan te hebben getrokken hier (u woonde her en der alsook op straat), maar zo niet verder te kunnen leven in een vreemd land. Bovendien kan u niet terugkeren naar Albanië (CGVS, p. 5). Het feit dat u het harde leven dat u hier leidt beu bent, is allerm minst een valabel argument voor het zolang wachten voor het indienen van een nieuwe verzoek om bescherming. Een dergelijk handelen – waarbij u in verschillende landen van de Europese Unie achtereenvolgens een verzoek indient, om uiteindelijk uw procedure hier in België stop te zetten en dan vervolgens meer dan twee jaar te wachten om hier in België een nieuw verzoek in te dienen - kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielp procedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en daarom zijn land te zijn ontvlucht kan verwacht worden dat hij of zij zo snel mogelijk de beschermingsmodaliteiten aangrijpt en hierbij ook de bij het begin de ganse procedure doorloopt. Bovenstaande vaststellingen zette uw algemene geloofwaardigheid dan ook op de helling.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel onverlet laat, onverminderd overeind.

Eveneens wordt de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven op ernstige wijze ondermijnd doordat hij frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over de datum van zijn vertrek uit Albanië en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen in Europa. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd:

“Voorts dient te worden aangestipt dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw beweerde vertrekdatum uit Albanië en de duur van uw verblijf hierna in Duitsland en Nederland. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken Albanië op 8 september 2015 verlaten te hebben en na een doorreis via Italië en Oostenrijk achtereenvolgens acht maanden in Duitsland en ongeveer drie maanden in Nederland te hebben verbleven, alvorens hier in België op 19 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaring DVZ 1ste VZ, vraag 37). U situeerde uw vertrek uit Albanië in het kader van uw huidig verzoek evenwel rond april of mei 2015 en gaf ditmaal aan eerst drie à vier maanden in Duitsland en daarna acht maanden in Nederland te hebben verbleven (CGVS, p. 4, 5, 9 en 13). Het afleggen van dergelijke tegenstrijdige verklaringen zet uw algemene geloofwaardigheid op de helling. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. Geconfronteerd hiermee bleef u bij uw huidige verklaringen over de duur van uw verblijf in Duitsland en Nederland (CGVS, p. 4 en 5). Wat de datum van uw vertrek uit Albanië betreft, gaf u te kennen het zich niet meer exact te herinneren (CGVS, p. 13). Gelet op het belang van de gebeurtenissen voor uw persoon die kort daarna geleid hebben tot uw vertrek uit Albanië – uw seksuele geaardheid geraakte namelijk bekend voor uw familie wat leidde tot een definitieve breuk met hen en uw vlucht uit het land – komt deze uitleg weinig overtuigend over. Verwacht mag worden dat u deze voor u zeer belangrijke feiten en dus ook uw vertrek uit Albanië vier dagen later nog duidelijk in de tijd kan situeren.”

Verzoeker weerlegt noch betwist deze motieven. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, de geloofwaardigheid van zijn in het kader van onderhavig verzoek voorgehouden homoseksuele geaardheid en de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven worden bovendien manifest ondergraven doordat verzoeker meermaals en kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over de kernelementen in het relaas omtrent de problemen die hij ten gevolge van zijn geaardheid zou hebben gekend. Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling staat blijkt overigens ook uit flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal betreffende het incident dat de direct aanleiding vormde voor uw vertrek uit Albanië. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat wanneer uw moeder u met uw vriend betrapte terwijl jullie in jouw ouderlijke woning seks hadden, zij uw broers opbelde en dat u toen door uw moeder en uw broers werd geslagen (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 15). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel heel duidelijk enkel door uw moeder geslagen te zijn en dit met een hamer. U gaf weliswaar aan dat ze uw broers belde maar stelde hierbij duidelijk dat zij niet aanwezig waren op het ogenblik dat u geslagen werd (CGVS, p. 6) Op geen enkel moment rept u in dit verband over enige geweldpleging door uw broers. Ook over het al dan niet inroepen van bescherming strookten uw opeenvolgende verklaringen niet. Zo gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken heel duidelijk te kennen dat u voor deze feiten niet naar de politie ging omdat u sowieso gediscrimineerd zou worden, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal net het tegenovergestelde zei (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 15). U verklaarde ditmaal de tweede dag na het incident bij het politiekantoor van uw gemeente (station nummer 4) te zijn langsgestaan en daar over uw problemen gesproken te hebben. U zou evenwel op geen hulp van de politie hebben kunnen rekenen, meer zelfs u zou daar door de aanwezige agent(en) zelfs uitgelachen zijn (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met beide tegenstrijdigheden haalde u vertaalproblemen aan op de Dienst Vreemdelingenzaken met de daar aanwezige tolk. Deze zou in beide gevallen fouten hebben gemaakt bij het vertalen van uw verklaringen (CGVS, p. 10 ev.). Deze uitleg overtuigt evenwel niet aangezien u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk werd gevraagd hoe uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen en u toen aangaf dat dit goed ging (CGVS, p. 2) . Op geen enkel ogenblik sprak u toen over enige problemen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot legde u ook nog een tegenstrijdige verklaring af over het bezoek van uw familie aan de woning van uw vriend na dit incident. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal van derden vernomen te hebben dat uw moeder naar de woning van uw vriend ging om bij zijn familie haar beklag te doen over wat er gebeurd was. U gaf hierbij aan niet te weten of zij hierbij vergezeld werd door anderen zoals uw broers (CGVS, p. 6, 11 en 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken luidde het evenwel dat uw moeder en uw broers bij zijn familie thuis langs gingen. Geconfronteerd hiermee, legde u de schuld voor deze tegenstrijdigheid andermaal bij de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 12).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er namelijk toe te herhalen dat zich bij de DVZ vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, waren zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor nuancering. Verzoeker gaf bij de DVZ bovendien aan dat hij de tolk goed begreep en dat hij geen bezwaar had tegen de tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich tijdens het verloop van het gehoor bij de DVZ problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk. Verzoeker deed dit niet. Integendeel ondertekende hij zijn verklaringen aldaar uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker daarenboven eenduidig dat zijn gesprek bij de DVZ goed was verlopen en dat hij er al zijn asielmotieven kon aanhalen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2).

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar met recht gemotiveerd wordt dat zijn verklaringen ook nog op andere vlakken geloofwaardigheid ontberen. De motieven dienaangaande worden, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Uw geloofwaardigheid dienaangaande wordt overigens nog verder ondermijnd door een aantal andere tekortkomingen in uw verklaringen in dit verband afgelegd. Zo is het vooreerst verwonderlijk dat u naliel voor uw verwondingen medische hulp te zoeken te zoeken (CGVS, p. 11). U stelde immers zwaargewond en volledig onder het bloed te hebben gezeten toen u uw woning ontvluchtte. Dit omdat u door uw moeder herhaaldelijk met een hamer was geslagen, waarbij ze onder meer uw hoofd raakte. U verwijst hierbij naar een litteken op uw voorhoofd (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u geen medische hulp zocht, gaf u te kennen dit niet gedaan te hebben omdat u dan zou gehospitaliseerd zijn geweest, terwijl het op dat ogenblik uw wens was zo snel mogelijk te vertrekken (CGVS, p. 11). Gezien de ernst van uw verwondingen kan deze uitleg op zijn minst als bevreemdend worden beschouwd. Dat u bovendien ook op geen enkel ogenblik hierna nog contact opnam met A. (...), stemt tevens tot nadenken. Ofschoon hij vier jaar uw vriend was geweest, liet u na nog hem te contacteren, al was het maar om hem in te lichten dat u in veilig was weggekomen en naar het buitenland zou/was vertrekken (CGVS, p. 11).”

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die volgens verzoekers beweringen zouden hebben geleid tot zijn vertrek uit Albanië. De voormelde vaststellingen zijn daarenboven van dermate frappante aard dat zij eveneens de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden geaardheid op de helling plaatsen.

Zelfs indien aan deze geaardheid enig geloof zou kunnen worden gehecht, dan nog dient te worden vastgesteld dat dit loutere gegeven niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Zo blijkt het tegendeel vooreerst uit verzoekers reeds hoger aangehaalde houding na aankomst in Europa. Eveneens blijkt dit uit het gegeven dat verzoeker het klaarblijkelijk nodig achtte om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielaas ten berde te brengen. Indien verzoeker van mening was dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn in Albanië volstond om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming, kan niet worden ingezien waarom hij dergelijk relaas zou verzinnen. Dat hij dit nodig achtte, duidt er aldus op dat hij zelf de mening toegedaan is dat hij als homoseksueel geen nood aan internationale bescherming heeft ten aanzien van zijn land van herkomst. Eveneens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, benevens de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, in zijn land van herkomst geen ernstige problemen heeft gekend ten gevolge van zijn geaardheid. Nochtans beleefde hij zijn homoseksualiteit daar tamelijk open, nam hij zo bijvoorbeeld jaarlijks deel aan de gay pride en gaf hij zelf aan dat mensen hem gezien moeten hebben, dat minstens het gerucht ging dat hij homoseksueel was en dat mensen hierover praatten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.8-9). In dit kader wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld:

“Daarnaast stelde u op straat regelmatig aangesproken te zijn op uw seksuele oriëntatie. Het bleef hier bij verwijzingen naar uw homoseksualiteit. Andere problemen kende u niet in verband met uw geaardheid. Deze problemen, ofschoon laakbaar, zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Bovendien wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“In dit verband kan nog gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf op <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatie wetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-personen in Albanië verdedigt. In 2013 stemde het Albanese Parlement twee wetten waarin strenge straffen bepaald worden voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie. In mei 2015 nam het Parlement een resolutie aan over de bescherming van de rechten en vrijheden van personen die tot de LGBTI-gemeenschap behoren, waarin onder meer opgeroepen wordt tot een nationaal actieplan, verdere wetswijzigingen, en andere maatregelen ter ondersteuning van de rechten van de LGBTI-gemeenschap. Een jaar later keurde het Albanese Parlement een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 goed. Homofobe uitspraken van (hooggeplaatste) politici werden in het verleden scherp veroordeeld door de burgermaatschappij en de regering.

Desalniettemin blijkt dat de Albanese maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-personen in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatie wetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Albanië. In Albanese scholen worden steeds meer voordrachten gegeven door LGBTI over hun geaardheid. Vertegenwoordigers van de Albanese LGBTI-gemeenschap krijgen in de pers steeds vaker een forum. Dat er een positieve evolutie binnen de Albanese gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals een jaarlijks diversiteitsfestival, een jaarlijkse Gay (P)ride, een fototentoonstelling, bewustwordingscampagnes in het kader van The International Day against Homophobia, Transphobia and Biphobia, party-avonden in Tirana e.d.m. Deze vinden actueel gewoonlijk plaats zonder (grootschalige) incidenten en de politie zorgt voor de bescherming van deelnemende activisten. Tevens werd in december 2014 in Tirana een eerste opvanghuis voor LGBTI-personen geopend en startte het gemeentebestuur van Tirana in 2018 met een campagne tegen pesten en voor bewustmaking in de openbare scholen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in de jaren voor uw vertrek uit Albanië zwaarwichtige problemen te wijten aan uw geaardheid zou hebben gehad.

Zelfs al zou het bij een terugkeer naar Albanië alsnog tot zwaarwichtige problemen zou komen omwille van uw seksuele oriëntatie, dan nog dient benadrukt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een

besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uit dezelfde informatie blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Discriminatie kan worden aangeklaagd bij de Commissie voor Bescherming tegen Discriminatie.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De informatie die hij citeert ligt namelijk volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de door verweerder gehanteerde informatie.

Op basis van zowel verzoekers eigen, hoger aangehaalde verklaringen als de voorliggende informatie maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij, louter ingevolge zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, zou dreigen te worden onderworpen aan daden van vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zo verzoeker al aannemelijk zou maken dat hij ingevolge zijn geaardheid ernstige problemen zou riskeren bij een terugkeer naar Albanië, *quod non*, geenszins kan worden aangenomen dat hij in het kader van eventuele problemen in zijn eigen land van herkomst verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Dat er in Albanië nog ruimte is voor verbetering in de gerechtelijke vervolging en de kwaliteit van bepaalde van de door de politie ondernomen acties, dat daardoor in sommige individuele gevallen initieel niet adequaat wordt opgetreden, dat corruptie en georganiseerde misdaad er nog een probleem vormen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreffen namelijk gegevens die in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. Deze gegevens doen echter geen afbreuk aan het feit dat op basis van de beschikbare informatie moet worden besloten dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten

en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Gelet op het voormelde, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Gelet op wat voorafgaat, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.7. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT